СЕРБСКЕ НАРОДНЕ НОВИНЕ.

Новине наше излазе сваке седмице двапутъ а С. Нар. Листъ по єданпутъ.

Год. VII.

Пренумерирати се може на свак. ц. к. Пошти съ полгод. ценомъ 5 фор. среб.

ЧИС. 91. ПЕШТА, Четвертакъ 16. Ноемврія. 1844.

УНГАРІЯ.

Уводный Членъ. (*Мысли о идућемъ Народн. Собору* *). У обште упустивши се у разсматранѣ *намере* идућега намъ народногъ Сабора, и споменивши нешто о *начину*, како бы се та намѣра безъ знатногъ временогъ уштрба лакше постићи могла: дужность ми налаже, да се сврху обе речене околичине ясніє изразимъ. Казао самь, да *намеру* илити *цѣль* долазећегъ Сабора сочиняваю *потребе и желѣ народне:* валя ми дакле исте опредѣлити. Круна пакъ свію блага, коя овде уживамо, мора се сматрати *право наше цркве, учіонице и народности;* те тры саставке чине данасъ матерію найячегъ државногъ благостаня; зато се особыто и паште други наши саотачтвеницы исте кардиналне слободе обезбедити и утврдити. — И нама дакле неможе дуже немарна ствар быти „све при старомъ остати", ако желимо, да другимъ саотачтвеницыма сразмерно последуємо и напредуємо; и нама валя єданпутъ храбро одважити се — путемъ царске милости — брынути се о томе, како ћемо нашъ олтаръ, школу и народну важность за свакда утврдити и усовршенствовати. Не велимъ я, да се речене саставке обштега намъ благостаня већъ у опастности налазе; алъ ипакъ бы прека манитость была мыслити, да се све то у досадашньой форми задржати може безъ да бы неповольне будућности на насъ икада дойћи у станю быле. Зато намъ се старати валя сва колика предупредно поправити съ тымъ више, будући є то и самога светлога двора желя. — Ево дакле шта я по моіой малой размышльивости судимъ, да се у смотреню важности наше цркве учини.

Црква у држави треба да по народу благонаравность илити моралъ разпространява, изъ ове умножава се узаймна любовь и поверенѣ, а чрезъ то слога и трудъ обште добро увеличати. Гди овакова звезда сяе, онде и држава цвета. То є узрокъ, што су вѣроизповестима у разна времена разна права особыто дарована и осигурирана. — Наша вѣроизповесть у овдешньой монархіи има свою државну слободу гарантирану *безъ свакогъ далѣгъ уплива у матеріялно подпомаганѣ, кое є на нѣно обдржаванѣ нуждно.* Самъ се народъ дакле старати мора, ако хоће, да свою вѣру явно извршиваюћи — истой народну цену, а себи душевну утѣху и на тай начинъ прибави. Како смо до данасъ у томъ напредовали, познатіє є негъ да бы ми дужность была пространо о свему беседити. Алъ настоєћій часъ знатну пресудителность у истомъ смотренюište и носи. Брыга државнога Сабора силно настои, да се промене у некимъ дисциплинарнымъ правилама донесу, нарочито *у смотреню уживаня календара и црквены књига.* Приликомъ светованя о тимъ предметима жестокій є одпоръ изкусила наша ствар кодъ Табле сл. Чинова. Было є и позыванѣ на арт. 45: 1599. Но на сва подобна изражаваня доста є споменути арт. 27: 1791, овай нама гарантира привилегіє, коє є премилостивъ дворъ аустр. нашимъ заслугама и верности по времену даровао; дакле свака недозрела обозрывость нестає предъ дверима истине. Насъ ће и одсадъ и довека позната верность и одданость према светломъ дому аустрійск. руководити, ма да се кадъ и кадъ по гдикоя пруга ненавидльивости и клевете повлачи по нашемъ хорізонту. — Царска ће праведность насъ заштићавати, па ћемо и у томъ смотреню напредовати, само ако насъ узаймна любовь узруководи. Мы морамо светыню цркве пазити и зато, што она благонаравность, кою црква пространява, не нарушава, а іоштъ манѣ другима вреда наноси. — Толико о дисциплини наше цркве, као о унутрашнѣмъ средству моралъ у држави по народу утврдити и усовршенствовати.

Спольно средство благонаравность по народу разпространявати єсте *свестраничка важность свештенства* — као служителя божіегъ олтара и учителя христіянске истине. Иста важность одъ толике є знаменитости, да бы се я усудіо рећи, да одъ важности свештенства много завыси важность саме цркве. У тры вида пакъ говорити се може о той важности. 1-о о предуготовляваюћемъ изображеню оны лица, коя се на честный свештеничкій чинъ даю; 2-о о обезбедности живованя свештеника за времена чинодѣйствованя; 3-ће о станю њине семеє или фамиліє после смрти свештеника.

Предуготовляваюће изображенѣ особа, коє у чинъ свештеничкій ступити намѣраваю, найвише обозривогъ призреня изискує, єръ ако є ово недостаточно, недостаточно ће быти и чинодѣйствованѣ. Зато бы према избору и предуготовности клира на слѣдююће пазити требало: а) нека се нико неприма у богословію, ако ніє съ похваломъ свршіо философске науке; безъ философіє нейма правогъ изображеня. б) Тко се єдаредъ пріими, тай треба да и далѣ примеранъ у свакомъ смотреню остане, иначе му валя одпустъ дати. Да бы се пакъ отмени младићи радіє одважавали у клиръ ступити, морао бы се в) завести Семинаріюмъ, гди бы богословски ученицы осимъ потребны наука и дисциплинарногъ воспитаня такоѣеръ и слободанъ ужитакъ и конакъ добыяти морали. Како бы

*) Гдикоме одъ Господе, кои за Новине што напишу, неповольно се учини, кадъ имъ се, по изискиваню Листова овы или ствари, о коіой є речь изъ прилога штогодь цѣли сходно изостави или цѣли сходно поправи. Ево сочиненіє ово безъ примѣчанія нашій (на коя се гдикои такоѣе нешто мрзоде) безъ изоставляня или поправляня ставлямо, нека се свакій ствар разсудити знаюћій увѣри, како є нуждно и потребно, да онде гди Листови свою познату и одобрену цѣль и одобреный начинъ имаю, овыма сходно Учредникъ гдишто изостави, или ако є свободно тако рећи поправи или примѣчаніяма пропрати.

Учреди.

то извѣстно было, емачно бы быо и извѣстанъ изборъ отмены лица за чинъ свештенический. Што се пакъ Семинаріюма тиче, я нисамь оне мысли, да се главно заведенѣ учини зато, ербо е такво заведенѣ са грднымъ пожертвованѣмъ скопчано, а народни извори сасма су мали и плитки, дакле ніе ни могуће заключавати на знатна пожертвованя за ту цѣль, будуѣи и пречи потреба има народъ намиривати. Но могло бы се два тры монастыра на тай конацъ опредѣлити (н. п. Гергетегъ, Бездинъ, Беочинъ) тако, да овима друге обытельи съ сразмерномъ помоѣи — по пропорціи прихода — притичу. — Можда ѣе се ова одреда гдикоме врло строга видити? — Но, кадъ промыслимо, да се предуготовлванѣ свештеника по доякошньой системи ни пошто дуже трпити не може, а другога начина болѣ што у томъ смотреню учинити неимамо: онда ѣе се и увиѣаюѣа се строгость лакше дозволити. Заиста одъ овакве уредбе хоѣе се и цркви и народу и држави више славе и ползе принети, безъ да бы съ тога светыня народногъ заведеня трпила и найманѣгъ утешнѣня. — Што се пакъ обезбедности свештеническогъ живованя за времена чинодѣйствованя тиче, држимъ да бы овe уредбе одъ особыте корысти быле. Свака обштина нека е дужна своме свештенику пристоянъ слободанъ квартиръ и дрва за огревъ давати. Ова сигурность за званіе толике е важности, да я у гореспоменутомъ призреню найвише добра одъ нѣ очекивамъ едно зато, што бы свештеницы тако обезбеѣени слабо се старати морали, да собствено огньиште траже, па сбогъ тога одма у почетку чинодѣйствованя у дугъ увалявайеи се — ни зашто толико не бриву се, колико за веѣе прибавлѣнѣ матеріялногъ интересса; — друго пакъ зато желимъ свештенству слободанъ конакъ и огревъ дати, што бы чрезъ то прва домаѣа нужда намирена была за свакада, дакле бы и свештеницы веѣъ више средства имали за лакше усовршенствованѣ свое личности. Но можда ѣе се запытати: *шта да се уреди за она места, гди е више парохія?* Ова е причина заиста одъ врло важне цене, па ю е и особыто тежко рѣшити. По моіой мысли желіо бы, да се у томъ смотреню една уредба донесе, коя бы числу жителя сразмерно опредѣлила число парохія, па по томе сходанъ уставъ за даванѣ квартира и огрева нека се учини. На свакій начинъ мора ѣе се сувышный брой парохія по гдикоимъ местима ограничити, ако желимо, да црква процвета, — и капелланіе, гди буде нуждно, нека се уведу; ерь доякошньимъ начиномъ само се сыротиня умножава, па е тако и чинъ свештеничкій много губіо у очима света изъ различны узрока, а найвише сбогъ недовольногъ и неизвестногъ прихода. Да бы пакъ и приходъ свештеника баръ одъ части известанъ быо, требало бы и *свійтакъ* и *быръ* временымъ и местнимъ околичинама сходно опредѣлити и готовымъ новцемъ заменити тако, да бы местна юрисдікція (ако не обое) баръ быръ явно на главе порезала, — званично скупляла и свештеницыма на годишнѣ четврти издавала. — Свійтакъ пакъ, ако бы се сбогъ тога какво неспоразумленѣ измеѣу интерессираны лица родило, нека се кодъ местногъ Епітропа покрай квите полаже, а овай далѣ употребленѣ нека извршава. Ерь бадава ѣе ми итко доказывати, да свештеника одъ волѣ нѣгове пастве завысеѣимъ држати треба, па ѣе онъ радіе желяма нѣговы парохіяна одговарати: подобне мысли лако се могу умирити, ако се свештеницыма лаше съ места кренути могу, заиста ѣеду тада и свештеницы веѣма трудити се желѣ свое пастве изпунявати, будуѣи ій е лакше кренути, а то нарочито треба установити, да се сбогъ порочногъ владаня — на обшту тужбу — съ парохіе преместити мора на горе место. Тако быва и кодъ други вѣроизповестій; а и незнамъ по каквомъ праву ЧЧ. Консисторіе за необорно правило пазе *свакога*, гди се кои затече, до смрти задржати на парохіи. Узмимо за примеръ ГГ. Войнике, па ѣемо ласно моѣи сваке конзеквенціе у томъ смотреню изводити. — И пакъ дакле велимъ, да се баръ одъ части приходи свештеника известни учине, и колико е могуѣе новцемъ замене поместнымъ околичинама сразмерно, было то — да се сессіе парохіялне на тай фондъ одреде, было пакъ — да се другчіе како установи. Што е попово, нека е готово, па ѣеду и ГГ. Свештеницы приличніе и радостніе своме чину одговарати.

На последакъ долази пытанѣ: шта да се уреди за семею или фамилію свештеника после ньине смрти? Я о томе овако судимъ: Колико е познато, може се число нашегъ православія узети на тры милліона душа; нека свака душа по едну кр. сребра плати у обштій свештеничко удовичкій фондъ, па ѣемо 50.000 фор. среб. за годину дана имати; сумма та съ интерессомъ за 15 лета изнеѣе до едногъ милліона ф. ср., кога ѣе интерессъ годишнѣ 60.000 ф. износити. Интерессъ тай нека се за пензію свештенички удовица одреди тако, да бы удове годишню помоѣь одъ 100 до 150 фор. ср. добыяле, као што е покойникъ више или манѣ одъ 15 лета чинодѣйствовао. Да се не бы пакъ овай пензіоналный фондъ само као нека народна милость сматрао, валяло бы едаредъ за свакда установити, да се приликомъ свештеничкогъ брака найпре положи кауція баръ одъ 200 ф. ср. тако, да одъ те сумме интересси реченомъ фонду припадаю дотле, докъ не бы станѣ удовованя наступило, или ако бы свештеникъ преживіо супругу, но после свое смрти оставіо деце недорастне и неухлеблѣне, овима пензія да се сразмерна издае. Меѣутимъ ако бы ткогодь намеравао по смрти своіой знатнію помоѣь за свою семею осигурати, а онъ нека за живота особыту парціялну сумму у фондъ положи, па по веѣини особеногъ прилога веѣу ѣе и пензію — кога се узтиче — пріимати. Кадъ бы деце недорастне остало иза смрти удовице, онда нека се пензія припадаюѣа децы издае, докъ ова не буду пунолетна илъ ухлеблѣна. Приликомъ пакъ упокоеня удовице, нека се 50 фор. ср. на подушіе изда одъ кауціе, а друго нека фонду припадне као *изумрло добро*. У случаю безчадности нека припадне фонду и онай сувышакъ, што кои за времена чинодѣйствованя положи, ако тестаментарна уредба другчіе не уззаповеда. — Администрація вишехвалѣногъ фонда могла бы се споити са руководенѣмъ народнога фонда — алъ покрай народне контролоре подъ одговоромъ манипуланта, кои бы се као народни чиновницы изъ истога фонда плаѣали. — Я самь 15 год. ставіо, да народъ по 1 кр. ср. за гореименованый фондъ обвезательно дужанъ буде плаѣати зато, да му веѣа сумма на знатніи теретъ не бы пала, но валяло бы допустити да свако и одсекомъ напредъ може свою часть положити; тако бы се у времену и у новцу іоштъ више добыло, дакле бы се и пожелана цѣль брже добыла. Найлакше бы се пакъ та намера извршила, кадъ бы се заямъ узео на маный — одъ законногъ — интерессъ, па да се одъ части тай чрезъ уреѣеный рокъ врати. Знамъ я, да е дугъ зао другъ, алъ вреднѣомъ и штедньомъ може се свашта надокнадити; а и царство бы намъ вольно руку помоѣи пружило съ тымъ више, будуѣи е веѣъ и за жителѣ толеранте еданъ главный Семинаріюмъ о државномъ трошку подиѣи заключило, дакле праведно бы се могли надати, да бы и насъ у споменутомъ смотреню доброхотно подпомогло.

То су мое мысли о важности црквены дѣла, кою народъ одъ идуѣега Конгресса очекива, и кою самь я овде као единственый разсматратель судіо предупредно изразити, да бы другима повода дао крепко о свему размышляти. Тко зна болѣ, радо ѣу га послушати; алъ и пакъ велимъ, честь братинской любови, честь и стародревной

светыньи, но найвећа честь истини, одъ кое обште добро народа завыси. — Другій ћу путъ саобштити мое мысли сврху важности наше Школе и Народности. Ђ. К.

Арадъ, 28-огъ Окт. — Данасъ е Г. Патрикій Попеску, овдашнѣ Влашке Богословіе Учитель, на позываніе Нѣг. Ексцел. Г. Архі-Епіскопа и Митрополита, као што се чуе, за учителя влашкогъ языка и интерпресса у Карловце одпутовао; као што му у свачемъ свакій срећанъ напредакъ желимо, тако исто радовали бы се, кадъ бы истый Господинъ садъ међу Србльима будући, Србле болѣ упознати потрудіо се.

ХОРВАТСКА и СЛАВОНІЯ.

Пожешка Вармеђа. (*Велико справиште.*) (Заключеніе.) Како неугодни и тежки бяху послови наши, а такови су іоштъ и сада, доћимъ при израђиваню саборскій упутствія сто и сто табака мађарски писаны државноодборны операта преводити морадосмо, а морамо іоштъ и сада? — Пакъ ево доће време, да іоштъ и законе мораћемо преводити? — Преводъ, голи преводъ быт'ће то, али никада вероостоянъ законъ! еръ ове две речи немогу се међу собомъ сложити. — Но оканимо се овы, та чувства наша и онако неможемо изразити, безъ да речи наше люди не бы криво тумачили; будућность показат'ће, да ће ови изключиво у мађарскомъ языку писани закони коначно сатрти и уничтожити ону слогу и пріятельска одношенія, коя іоштъ у домовини овой између ове странке обстое; и да ће неповоленѣ наше прама прекодравцемъ іоштъ већма се разпростирати. — Вармеђа Унгска, Берегска и Острогонска послале су намъ латинска наша писма опетъ натрагъ. Да е Учредникъ „Vierteljahrs Schrift-а само помысліо быо на ову околность, не бы му сыгурно следећа читали у нѣговомъ дѣлу: „За разправити и изедначити разна мнѣнія и институте има іоштъ еданъ начинъ, и тай есть: пріятельско сообштенѣ између поедины Вармеђа, еръ се међу собомъ сматраю као родбине и т. д.“— Чинови и Редови ове Вармеђе узледъ своегъ іоштъ одпріе учинѣногъ опредѣленія заключише: да доклегодь се 6. зак. членакъ год. 1840. новимъ закономъ посве неизясни, ова Вармеђа съ Унгскомъ, Острогонскомъ и Берегскомъ у никаково се службено сообштеніе упуштати, и тако дакле съ ньима више коррешпондирати неће, на колико бы пакъ оданде службена писма овамо долазила, будући се она у претресъ узимати неће, забранюе се Поджупану отворати ій, него ће се неодпечаћена у архивъ оставляти; — и овога начина држат'ћемо се у смотреню сви областій, кое намъ латинска наша писма натрагъ шалю.

СЕРБІЯ.

Досадашный Началникъ Окружія Шабачкогъ, Маіоръ, Г. Ђуко Стойћевићъ, осећаюћи да су му силе тѣлесне ослабиле тако, да ніе у стаю ово званіе, кое е съ великимъ трудомъ и теретомъ скопчано, више одправляти, па желећи зато одъ истога одступити и остале дане живота свога у миру и тишини у кругу фамиліе свое провести, подъ 16. Окт. т. г. дао е оставку, кою е Нѣг. Княж. Свѣтлость Высочайшимъ Рѣшеніемъ Своимъ одъ 17. Окт. т. г. В. *Nro* 1388 уважити и истога Маіора, Г. Ђуку Стойћевића, одъ дужности Началника Окружія Шабачкогъ милостивѣйше разрѣшити и разположеніе учинити изволила, да му се по годинама службе пензія опредѣли.

Одличне способности, похвале достойна ревность и непоколебима къ Личности Нѣг. Княж. Свѣтлости и законному поредку преданость, коима се свойствама садашный Батальонный Коммандиръ при гарнизонномъ нашемъ воинству, Маіоръ, Г. Илія Новаковићъ, примѣрно одликуе, обратила су Княжеско вниманіе на нѣга, и Нѣг. Княж. Свѣтлость, изъ достойногъ уваженія исты, благоволила е Высочайшимъ Указомъ Своимъ одъ 3-егъ т. м. В. *Nro* 1358 нѣга за найстаріегъ Свогъ Ађутанта, съ производствомъ у чинъ Подполковника, милостив. поставити.

У слѣдству представленія Попечителства внутреньи дѣла одъ 2-огъ т. м. *Nro* 5003 благоволила е Нѣг. Княж. Свѣтлость Высочайшимъ Указомъ Своимъ одъ 3. и. м. В. *Nro* 1459 Началника Окружія Пожаревачкогъ, Маіора, Г. Добросава Здравковића, Началникомъ Окруж. Шабачкогъ, а на нѣгово мѣсто Помоћника Началничества Окр. Крагуевачкогъ, Капетана, Г. Атанасія Вукићевића, Началникомъ Окр. Пожаревачкогъ; Началника Окр. Крагуевачкогъ, Маіора, Г. Ранка Матеића, Началникомъ Окруж. Ягодинскогъ, а досадашнѣгъ Началника Окр. Ягодинскогъ, Маіора, Г. Іовицу Николаевића, Началникомъ Окр. Крагуевачкогъ; Началника пакъ Окруж. Валѣвскогъ, Маіора, Г. Еврема Гавриловића, Началникомъ Окр. Краинскогъ, а Свогъ Ађутанта, Маіора, Г. Александра Ненадовића, Началникомъ Окр. Валѣвскогъ милостивѣйше наименовати.

(Срб. Беогр. Нов.)

Београдъ, 10-огъ Новем. (Поштомъ задоцнѣно*). — Число 89. Пештанско-Будимскій Новина содржава у себи еданъ членъ са србске границе, кои е подобанъ разяреной Етни, када свою Лаву на плодоносне предѣле пропушта. Жали се писатель истогъ члена, да е наслѣдственость княжескогъ достойнства у Сербіи укинута, о! та то баръ ніе истина, заръ Сербія по смрти едногъ или другогъ Княза неће опетъ княжество остати? — — — да е наслѣдство Обреновића фамилія изгубила то е истина, али Сербія ніе наслѣдственость Княза, као што наведено число Новина гласи. — Карађорђе е владу у Сербіи установіо, и такову чрезъ Букарестскій Трактатъ утврдіо, на основу истогъ трактата конвенція е заключена у Акерману, а и миръ у Едрену гарантиратъ, а да Карађорђе Сербію оставіо ніе, пореметіо бы се Букарестскій миръ, да е Карађорђе своме отечеству више добра него ико желіо, то дѣла сва показую; онъ е волео жертзовати себе нежель отечество упропасћавати, али шта ћемо овай светъ тако стои, до найвышегъ се змія опаданя узпуже, да са своимъ отровомъ поскропи, и тако е она и до Карађорђеве высине стигла, па и ту странку трує, али нѣзинъ е отровъ слабъ и неприваћа се величественногъ тѣла, кое отровъ у себе и на себе неприма. Срамъ было онога, кои свое перо на позаймлюе да злобно кости заслуженогъ великогъ Србина у гробу потреса. Іоштъ кажу и то споменуте благе Нов., да е Вучићъ народу слободу узео, а Прекій Судъ дао. — А пытанѣ е: по коіой е пресуди Нинићъ и Лазаревићъ суђенъ, и са каквомъ е пресудомъ Ђука Началникъ поаранъ и свога иманя лишенъ, па када ми се та пресуда каже, онда ћемо имъ прекій судъ іоштъ болѣ толковати, а знамъ да су се одъ прекогъ суда многи невинонађени одпустили, да су се Нинићу и Лазаревићу правдати дозволѣли, може быти да ни еданъ не бы погинуо, али е то тако, кадъ се лекція добро научи, она се на изустъ говори. — О данку, превари, сплеткама, што се Г. Вучићу пребацуе, морамъ пристойно одгудити, да е Уставъ данакъ народу одпустіо и жиродну гору уступіо а не Вучићъ.

ГРЕЦІЯ.

Атина, 6-огъ Нов. — Догађаи овде безъ свакогъ жубора еданъ за другимъ следую. Каммера, іоштъ непрестанно са одостовѣренѣмъ пуномоћія занята, еднако у сумнителнимъ случаевма привржeнике пређашнѣгъ Министеріюма изключуе, а привржeнике пређашнѣ оппозиціе за законно

*) За нуждно налазимо примѣтити, да одъ некогъ доба Београдску и Варадинску пошту истомъ петый данъ овамо добыямо; и зато молимо нама непреписати, ако можда и наши Листови тамо тако касно присиѣваю.

Учреди.

избране признає. Да су привржeницы Маврокордатоса сотимъ незадовольни, природно є, єрбо ниєдна политическа партая ніє са своимъ паденіємъ задовольна, а осимъ тога садъ се ради о месєчной награди Народный Посланика, коє є овде више него игди поглавита стварь; тако се пакъ Енглезскій Посланикъ, као што се говори, са великомъ жестиномъ жалує, то нѣму таково што найманѣ пристои, єрбо є онъ одъ толико година више него ико за Грецію Уставъ, као єдино средство спасенія, искао, слѣдователно мора онъ и све послѣдице истогъ са добромъ вольомъ сносити. Послѣдице ове пакъ у томе се состоє, да се енглезска партая слабіомъ видила, него да бы кормило правленія оддржати могла, сбогъ чега є Маврокордатосъ іоштъ пре окончения избора уступити морао, будући да за себе вєћину осигурати ніє могао. Нѣгови послѣдователи Коллеттисъ и Метаксасъ са похвале достойнимъ споразумнѣвіємъ поступаю. Генералъ Калергисъ пре краткогъ времена се овамо вратіо, и одправля дужности Адютанта кралѣвогъ. — У пристаништу Пирейскомъ налази се неко число ратны бродова, а међу овимъ неколико руссійскій и турскій.

Ходъ (Курсъ) новаца на Бечкой Берзи 23. р. Нов.

Државне облигаціє	са 5 на сто		110 1/16
„ „	„ 4 „ „		101
„ „	„ 3 „ „		—
Банк-акціє „ „	по —— ф. ср.		

Цена ране у Пешти 26. Нов. по рим. Пешт. мер. грош. В. В.

	найб.	сред.	лош.
Жито	135	125	120
Наполица	96	90	—
Ражь	75	72	70
Єчамъ	62	60	55
Зобь	60	58	55
Кукурузъ	64	60	69

Станѣ Дунава у Пешти.

24 Нов. . . .	8′	6″	0‴.
25.	8′	6″	9‴.
26.	9′	1″	6‴.
27.	9′	8″	3‴.

Лутрія Будимска 27. Нов. п. р.

12. 2. 42. 64. 62.

ОГЛАСИТЕЛЬ.

ОБЯВЛЕНІЄ КНЬИЖЕВНО.

Подъ Числомъ 84. Срб. Нар. Новина ѝ-влѣно є, да ће се издати житіє Робинсоново у найкраћемъ изводу. А сада смо вєћъ у станю и явити праведне ради благодарности Предчисленикомъ и Сабырателѣмъ, досадашньимъ и будућимъ, да є дѣлце ово вєћъ у печатньи, и да ће одтуда съ концемъ овога месеца готово изићи.

У Београду 4. Нов. 1844.

Емилія Лазићева.

Die unterzeichnete Buchhandlung ist im Stande
die große Pracht-Ausgabe
des klassischen Werkes:

Geschichte
des
Gil Blas von Santillana.

Aus dem Französischen des **Lesage.**
Mit 600 feinen Holzstichen von berühmten Meistern.
statt 8 fl. 33 kr. oder 5 Rthlr., soweit der Vorrath noch ausreicht,
☞ **für nur 4 fl. oder 2 Rthlr. 12 ggr.!**
offeriren zu können, welche Gelegenheit sich nicht sobald wieder darbieten dürfte.

P. E. Stojanovits,
Buchhändler in Neusatz.

Das Prachtwerk:
Der sinnreiche
Junker Don Quixote.
Von
Miguel Cervantes de Saavedra.
Aus dem Spanischen.
Mit dem Leben des Cervantes und einer Einleitung von Heinrich Heine.
Große Pracht-Ausgabe mit 800 schönen Holzschnitt.
Zwei Bände in Lexikon-Octav 14 fl. oder 8 Rthlr. 12 ggr.)
können wir, soweit der Vorrath noch reicht
☞ **für nur 6 fl. oder 3 Rthlr. 12 ggr.!**
liefern, und verbinden wir damit die Anzeige, daß
solche Liebhaber, welche dieses Werk theilweise schon besitzen,
das ihnen noch Mangelnde à nur 2 kr. oder ½ ggr. pro Lieferung durch uns beziehen, und somit ihre unvollständigen Exemplare billig complettiren können.

P. E. Stojanovits,
Buchhändler in Neusatz.

СРБСКІЙ ЗАБАВНИКЪ „ДРАГОЛЮБЪ.“

Вєћъ се печата, и быт'ће съ концемъ мес. Декемврія готовъ, у коє ће се време свима Предчислительима по поузданимъ приликама разаслати.

Ово являюћи, молимо сву Господу Скупителѣ Предчисленика, да бы намъ имена ГГ. Пренумеранта благовременно послати изволили, како бы ій у кньиги печатати могли. За Скупителѣ Пренумеранта умолявамо пакъ све познате Скупителѣ Срб. Нар. Новина, именно пакъ слѣдующе: У

Араду: Г. Стан. Славнићъ, Адвокатъ.
Будиму и Пешти: Учредничество Србскій Народны Новина.
Баи: Г. Севићъ, Адвокатъ.
Бачинцы: Г. Стеф. Новаковићъ, Парохъ.
Белой Цркви: Г. Живко Радойковићъ, Трговацъ.
Бечею-Новомъ: Г. Іоаннъ Стерговићъ, Адвокатъ.
Бечею-Старомъ: Г. Данійлъ Станићъ, Трговацъ.
Бечкереку Великомъ: Г. Данійлъ Станићъ, Парохъ.
Белловару: Г. Пет. Матићъ, Синдикузъ.
Броду: Г. Теод. Теодоровићъ, Трговацъ.
Вршцу: Г. Дим. Нешићъ, Адвокатъ.
Вуковару: Г. Юст. Михайловићъ.
Госпићу: Г. Дим. Бешлићъ.
Дубровнику: Г. Георг. Николаєвићъ.
Загребу: Г. Іоан. Іо. Малинъ.
Задру: ГГ. Браћа Баттари.
Земуну: Г. Стеф. Марковићъ, Парохъ.
Иригу: Г. Іос. Горяновићъ, Дяконъ.
Кикинди Великой: Г. Георгій Руссъ, Трговацъ.
Карловцы-Горньи: Г. Георгій Радойчићъ, Учитель.
Карловцы-Долньи: Г. Конст. Пеичићъ, Физикусъ.
Меленцы: Г. Павле Бибићъ, Парохъ.
Митровицы: Г. Стефанъ Дамяновићъ, Парохъ.
Мохачу: Г. Іоаннъ Живковићъ, Протопресвитеръ.
Новомъ-Саду: Г. Петаръ Райковићъ, Трговацъ.
Старой Оршави: Г. Лазаръ Фотти Поповићъ, Трговацъ.
Оссеку: Г. Іоаннъ Янковићъ, Трговацъ.
Пакрацу: Г. Іос. Остоићъ, Профессоръ.
Панчеву: Г. Живковићъ, Парохъ.
Руми: Г. Савва Войновићъ, Трговацъ.
Сегедину: Г. Дим. Поповићъ, Дяконъ.
Сомбору: Г. Мороквашићъ, Учитель.
Субботицы: Г. Теодоръ Прокопчаньи, Адвокатъ.
Темишвару: Г. Акт. Шевићъ, Трговацъ.
Тріесту: Г. Владисавлѣвићъ.
Тителу: Г. Раичетићъ.
Београду: Г. Глигор. Возаровићъ, Кньиговезацъ.
Шабцу: Г. Димитрій Маринковићъ, Профессоръ.
Црной-Гори: Кавалѣръ Милаковићъ.

Сву ову Господу учтиво умолявамо, да труданъ посао купленя Пренумеранта на себе примити любовь имали.

Учредникъ и Издаватель Ѳеодоръ Павловичь. — У Пешти, М. Доровеє улицы, *Nro* 20.

У БУДИМУ, писмены Кр. Свеучилишта.